

РЕШЕНИЕ

№ 879

гр. София, 15.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 02.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **7779** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.250 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Й. К. В. от [населено място] срещу Заповед №3564/21.07.2020 година на Директор на Агенция“Митници“, с която последният наложил дисциплинарно наказание“ Уволнение“ на Й. К. В. на длъжност Ръководител на звено в МП I ниво, МП К., ТД Югозападна, с ранг V старши и прекратил служебното му правоотношение.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед.Твърди се, че същата е издадена след предвидения в чл.94,ал.2 от ЗДСл срок, като при извършено дисциплинарно нарушение, което е и престъпление или административно нарушение, свързано със службата му и е установено с влязла в сила присъда или с наказателно постановление, сроковете по ал. 1 започват да текат от влизане в сила на присъдата или наказателното постановление, като в случая срокът е започнал да тече от влизане в сила на Постановлението за привличане на оспорващия ката обвиняем от 07.02.2020 година, когато Директор на Агенция“ Митници“ е бил уведомен от Специализирана прокуратура, а заповедта е издадена на дата 21.07.2020 година. Посочва се още ,че заповедта не е мотивирана и е издадена в нарушение на разпоредбата на чл.97, ал.1,т.4 и т.5 от ЗДСл- липсва описание на нарушението, като административният орган се е задоволил да се позове на отразеното в

Постановлението за привличане на обвиняем, като мотиви в заповедта не се съдържат и в Решението на Дисциплинарния съвет, като конкретно посочване на кои конкретни разпоредби е извършено нарушение. Посочва се още, че в заповедта е налице противоречие между мотиви и диспозитив, като в мотивите са посочени нарушени правни разпоредби на Етичния кодекс, а в диспозитива на заповедта са посочени нарушени разпоредби от ЗДСл. Иска се отмяна на заповедта и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият Й. К. В., редовно и своевременно призован, се явява и поддържа жалбата. Наред с това, жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Ш. редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно незаконосъобразността на заповедта развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Директор на Агенция“ Митници“ редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт А., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства и от личното служебно досие е видно, че със Заповед за изменение на служебно правоотношение №1683 от 04.01.2019 година на Директор на Агенция “Митници“ Й. К. В. е преназначен на длъжността-Ръководител на в Териториално звено в Митнически пункт I ниво, длъжностно ниво 7, Ръководно ниво 7А, в ТД „Югозападна“ Агенция „Митници“ с ранг V старши считано от 07.01.2019 година.

Заповедта за преназначаване е връчена на оспорващия на дата 07.01.2019 година.

На 01.03.2019 година оспорващият се е запознал с Длъжностната характеристика длъжността, на която е преназначен.

Със Заповед № ЗАМ-489/32-84532/20.03.2019 година Директор на Агенция“ Митници“ назначил Дисциплинарен съвет за срок от 3 години в състав- Председател Г. Г.-Главен директор на Главна Дирекция “Митническо разузнаване и разследване“, Заместник- председател А. М.- Началник на отдел в Агенция „ Митници“, Отдел “Обжалване“, Дирекция“ Правна дейност и обжалване“ и членове- М. М.-Заместник-главен директор на Главна дирекция “Митническо разузнаване и разследване“, Кая Г.- Началник на Отдел в Агенция “Митници“, отдел “Елементи за облагане“, Дирекция“ Митническа дейност и методология“, Н. П.- Началник на отдел в Агенция“ Митници“, отдел“ Лицензиране и регистрации“, Дирекция“ Акцизна дейност и методология“ и резервни членове- Т. В.- Директор на Дирекция“ Административно обслужване и международна дейност“, К. К.- Началник на отдел в Агенция„ Митници“, Отдел“ Планиране и развитие на информационните системи и инфраструктура, Главна Дирекция“ Информационни системи и аналитична дейност, определил Правила за работа на Дисциплинарния съвет. Заповедта е влязла в сила на 20.03.2019 година.

Със Заповед № ЗМ-1882/32-370336/20.12.2019 година на Директор на Агенция“ Митници“ е изменена т.1 от Заповед № ЗАМ-489/32-84532/20.03.2019 година на Директор на Агенция “Митници“, предвид разпоредбата на чл.95,ал.3 ,предл.3 от ЗДСл във връзка с прекратяване на служебното правоотношение на Кая Ж. Г.- Г. на

длъжност-Началник отдел в Агенция “Митници“, Отдел“ Елементи за облагане“, Дирекция “Митническа дейност и методология“, определил М. Д. – Началник на отдел“ Забрани и ограничения“ в Дирекция“ Митническа дейност и методология“ за редовен член на Дисциплинарния съвет на Агенция“ Митници“.

На 30.03.2020 година до Директор на Агенция“ Митници“ от Специализирана прокуратура е постъпило Уведомление, в което е посочено, че на 07.02.2020 година като обвиняеми по ДП №101/2019 година описа на СО-СП са привлечени като обвиняеми 20 лица, от тях 16 са служители на Агенция“ Митници“ в това число и оспорващия Й. К. В. обвиняем за престъпление по чл.321,ал.3, т.2, вр. с ал. 2 от НК.

Със Заповед № ЗАМ-780/32-142947/20.05.2020 година Директор на Агенция“ Митници“ изменил т.1 от Заповед № ЗАМ-489/32-84532/20.03.2019 година, изменена със Заповед № ЗАМ-1882/32-370336 от 20.12.2019 година на Директор на Агенция “Митници“ както следва- Председател-В. Б.- Директор на Дирекция “Сигурност“, Заместник- председател, А. М.- Началник на отдел в Агенция “Митници“, Отдел“ Обжалване“, Дирекция “Правна дейност и обжалване“ и членове С. В.- Началник на отдел “Разузнаване и разследване на акцизни нарушения“ Главна дирекция“ Митническо разузнаване и разследване“, М. Д.-Началник на Отдел“ Забрани и ограничения“ в Дирекция“ Митническа дейност и методология“, Т. Г.-Главен инспектор в Териториална дирекция“ на Агенция “Митници“, ТД“ Югозападна“, Н. П.–Началник на отдел в Агенция“Митници“,Отдел Лицензиране и регистрации“, Дирекция “Акцизна дейност и методология“, В. Точкова- Началник на отдел“ в Агенция“ Митници“, Отдел „ Одит и последващ контрол“, Дирекция“ Митническа дейност и методология“, резервни членове- К. К.- Главен директор на Главна дирекция “Информационни технологии и аналитична дейност“, Т. В.-Директор на Дирекция“Административно обслужване и международна дейност“.

На 26.05.2020 година до Директор на Агенция “Митници“ е депозирана Докладна записка относно проведена на 06.02.2020 година специализирана операция на ГКПП-К. под ръководството на Специализирана прокуратура, с която е предложено спрямо посочените лица, които са привлечени като обвиняеми и по горесцитираното Досъдебно производство да се образува дисциплинарно производство.

Със Заповед № ЗАМ-792/32-147347/26.05.2020 година Директор на Агенция“ Митници“ наредил Дисциплинарният съвет, назначен със Заповед № ЗАМ-489/32-84532/20.03.2019 година, изменена с последващи заповеди от 20.12.2019 година и от 20.05.2020 година да образува дисциплинарно дело срещу държавни служители – поименно изброени в заповедта, измежду които и Й. К. В. на длъжност-Ръководител звено в МП- I ниво, МП К. за извършените от тях дисциплинарни нарушения по чл.89,ал.2,т.1 и т.5 от ЗДСЛ/ описани в Докладна записка от Ръководителя на Инспектората от 26.05.2020 година, Дисциплинарният съвет да разгледа дисциплинарното дело и да предостави на Директор на Агенция “Митници“ своето решение, заедно с преписката по делото и посочил заповедта да се доведе до знанието на заинтересованите лица .

Със Заповед № ЗАМ-805321-149710 За-директор на Агенция“ Митници“ наредил К. К.- Главен директор на Главна Дирекция “Информационни системи и аналитична дейност“ да участва като редовен член за разглеждане на Дисциплинарно дело № 12/2020 година, образувано срещу държавни служители, изрично изброени в заповедта, измежду които и срещу Й. К. В. на длъжност- Ръководител на звено МП-I ниво на мястото на Н. П.- Началник отдел в Агенция“ Митници“, Отдел“

Лицензиране и регистрация“ в качеството и на редовен член поради ползването на законоустановен отпуск и Т. В.—Директор на Дирекция“ Административно обслужване“ на мястото на В. Точкова – Началник на отдел в Агенция“ Митници“ в качеството и на редовен член поради ползване на законоустановен отпуск.

На 29.05.2020 година е проведено заседание на Дисциплинарния съвет и е прието решение с 4 гласа на всички държавни служители да бъдат наложени дисциплинарни наказания по реда на чл.90,ал.1,т.5 от ЗДСЛ и с три гласа за налагане на дисциплинарни наказания по реда на чл.90,ал.1, т.4 от ЗДСЛ.

Резултатите от проведеното заседание на Дисциплинарния съвет е обективизирано в Протокол, подписан от всички членове на Дисциплинарния съвет.

На 29.05.2020 година до Директор на Агенция“ Митници“ е депозирана Докладна записка от В. Б.-Директор на Дирекция“Сигурност“и председател на Дисциплинарния съвет в Агенция“ Митници“. На гърба на Докладната записка има отбелязване от страна на оспорващия, че е запознат на дата 14.07.2020 година, но без отбелязване с какво е запознат.

На 07.07.2020 година до оспорващия е изпратено Уведомление, че срещу него има открита процедура по ангажиране на дисциплинарната му отговорност и във връзка с това и на основание чл.93,ал.1 от ЗДСЛ Директор на Агенция“ Митници“ го поканил на 14.07.2020 година в 9 часа да се яви в Инспектората на Агенция“ Митници“ за запознаване с материалите по преписка от 26.05.2020 година, в това число с Докладна записка от 29.05.2020 година и с приложения към нея Протокол от проведено заседание на Дисциплинарния съвет на Агенция “Митници“ и на 14.07.2020 година в 10 часа да се яви в кабинета на Директор на Агенция,, Митници“ за изслушване и даване на писмени обяснения по смисъла на чл.93 от ЗДСЛ, като неявяването в определения срок ще се счита за отказ по смисъла на чл.93 от ЗДСЛ. Поканата е връчена на оспорващия на дата 07.07.2020 година.

На 14.07.2020 година е съставен Протокол за изслушване на оспорващия, подписан от него и от Директор на Агенция “Митници“, като му е даден срок за представяне на писмени обяснения до 16.07.2020 година.

На 16.07.2020 година, оспорващият депозирал писмените си обяснения до Директор на Агенция“ Митници“ / приложени на лист 91 от делото/.

На 21.07.2020 година Директор на Агенция „ Митници“ издал оспорената Заповед № 3564,с която наложил дисциплинарно наказание “Уволнение“на оспорващия и прекратил служебното му правоотношение.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на оспорващия на дата 21.07.2020 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на дисциплинарното производство доказателства ,заверено копие на личното служебно досие на оспорващия, доказателства, че лицето Г. Д. К. заема длъжността- Директор на Агенция „Митници“.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество ,същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспорената Заповед №3564/21.07.2020 година на Директор на Агенция“ Митници“ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.97 ал.1 от ЗДСЛ,/така наречените условия за редовно

действие на административните актове. При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Доказателствата по делото сочат, че оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание“ Уволнение“ е издадена от орган по назначаването-Директор на Агенция„ Митници“, на когото изрично нормата на чл.6,т.5 от Устройствения правилник на Агенция“ Митници“ е предоставила правото да бъде орган по назначаването / назначава държавните служители, изменя и прекратява служебните правоотношения с тях.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за държавния служител, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. В [чл. 19 от Закона за администрацията](#) са посочени органите на изпълнителната власт /държавна власт - [чл. 8 от Конституцията на РБ](#)/. В [чл. 108 от Закона за държавния служител](#) е посочено кой орган може да прекратява служебното правоотношение с държавния служител и това безспорно е органът по назначаване. Между страните няма спор, че към момента на издаване на заповедта лицето Г. К. е заемал длъжността Директор на Агенция „ Митници“, а от приложените по делото доказателства се установява, че същият заема тази длъжност.

Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е издадена в писмена форма, но е с част от предвиденото в чл.97,ал.1 от ЗДСл съдържание - трите имена и длъжността на дисциплинарно наказващия орган, дата на издаването, трите имена и длъжността на наказвания държавен служител, описание на извършеното от него нарушение, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават, видът и размерът на наказанието, както и описание на нарушението и кога е извършено.

В заповедта липсва посочено конкретно нарушение на конкретни правни разпоредби и въз основа на какво органът по назначаването е приел, че като се вземе предвид повдигнатото обвинение с действията си в периода от 01.01.2019 година до 06.02.2020 година в [населено място], област С., [населено място], [населено място] и [населено място], като е извършил действия – законен повод да се образува наказателно производство срещу него и в качеството му на служител на Агенция „ Митници“ за участие в корупционни прояви, като е допуснал да бъде заподозрян в получаване на облаги, които не му се следват и е допринесъл да бъде задържан от компетентните органи и да му бъде повдигнатото обвинение във връзка с изпълнение на задълженията му, възложени от Агенция „ Митници“ предвид функциите и посочени в европейското и националното законодателство, като с действията си е дал повод и е допринесъл за широкото отразяване в медийното пространство на противоправно поведение на служители на митническата администрация, както и с поведението си омаловажил усилията на митническата администрация в борбата с организираната престъпност и корупцията, държавният служител Й. К. В. е накърнил престижа на Агенция“ Митници“, разколебал е

увереността на органа , чиято дейност подпомага, че може да му се довери и да разчита на него и е нарушил етичните норми на поведение, регламентирани в т.2,т.3,т.4,т.6,т.15 и т.22 от Кодекса за поведение на митническите служители , на чл.2, ал.1 ,ал.2, ал.3 и ал.5,чл.5,ал.1 и ал.2, ,чл.8, чл.16 и чл.17,ал.1 във връзка с чл.22 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация , във връзка с чл.28 от ЗДСл, както и т.V.17,VII-10,VII.13 VII.14 от длъжностната му характеристика, връчена на 01.03.2019 година, във връзка с чл.21, ал.2 от ЗДСЛ, с което е осъществил състава на дисциплинарните нарушения на чл.89,ал.2, т.1 и т.5 от ЗДСЛ. Самото посочване на конкретни правни разпоредби,без да е посочено в какво се изразява нарушението на тези разпоредби е далеч от изискването за посочване на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Наред с това деянията, за които е наложено дисциплинарно наказание "Уволнение" на оспорващия, не са конкретно визирани, а представляват описание на извършеното от него престъпление, посочено в Постановлението за привличането на обвиняем от 07.02.2020 година на Специализирана прокуратура и самото подвеждане на престъплението към норми на Етичния кодекс и Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, на посочени разпоредби от длъжностната му характеристика, не може да доведе до извод, че в заповедта е посочено конкретно нарушение на тези правила, а напротив в заповедта навсякъде се твърди, че оспорващият в качеството на длъжностно лице – ръководител на звено МП-I ниво, МП К. е участвал в организирана престъпна група по смисъла на чл.93,т.20 от ДР на НК- структурирано трайно сдружение на повече от три лица с цел да извърши съгласувано в страната престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, а именно престъпление по чл.301,302 от НК, като групата е създадена с користна цел и в нея участват длъжностни лица- престъпление по чл.321,ал.3,т.2 , във връзка с ал. 2 от НК.

Дисциплинарната отговорност на държавните служители се реализира в рамките на дисциплинарно производство, в което се установява нарушението на служебната дисциплина и се налага някое от предвидените дисциплинарни наказания. Дисциплинарната отговорност е лична, като всеки държавен служител отговаря за своите действия или бездействия, извършени виновно в нарушение на служебната дисциплина и свързани със заеманата длъжност и правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители. Следователно нарушение на служебната дисциплина е виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъщественото деяние обективно не съответства на правно дължимото поведение на служителя.

Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник." Легална дефиниция на понятието длъжност в администрацията е дадено в чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията,според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Такова определение няма и в действащото българско

законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ винаги се действа от името на държавата, и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия, и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието "държавна служба" е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи **"че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано."**

Събраните по делото доказателства, сочат че при наличие на данни за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина, Дисциплинарно-наказващият орган е разпоредил на Дисциплинарния съвет да образува дисциплинарно дело срещу държавни служители, измежду които и срещу оспорващия Й. В. и с резултата да бъде уведомен органът по назначаването

Но по делото липсват доказателства след заповедта от 26.05.2020 година, Дисциплинарният съвет да е образувал дисциплинарно дело, така както е разпоредил Директор на Агенция "Митници" със Заповедта от 26.05.2020 година и самият Дисциплинарен съвет да е бил в законен състав. В чл.95 от ЗДСЛ е посочено, че Във всяка администрация се създава дисциплинарен съвет в състав от трима до седем редовни и двама резервни членове, които са държавни служители, като най-малко един от редовните членове на дисциплинарния съвет трябва да е с юридическо образование, освен в случаите, когато в администрацията няма

държавен служител с такова образование. Дисциплинарният съвет се назначава от органа по назначаването за срок три години. В заповедта за назначаването се определят председателят и заместник-председателят, както и правилата за работа на съвета. Членовете на дисциплинарния съвет са несменяеми за времето на своя мандат, освен ако бъдат освободени от съвета по тяхно искане, бъдат дисциплинарно наказани или бъде прекратено служебното им правоотношение. Дисциплинарният съвет разглежда дисциплинарните дела в състав от всички редовни членове на съвета. При отсъствие на редовен член, както и в случаите, когато срещу него е образувано дисциплинарно дело, органът по назначаването определя кой от резервните членове трябва да го замести.

В случая на първо място, при определяне на резервните членове за редовни членове на дата 28.05.2020 година липсват доказателства Директор на Агенция“ Митници“ да е отсъствал, за да бъде издадена заповед за замяна на редовните членове от страна на Заместник- директор на Агенция“ Митници“, няма и доказателства лицата Н. П. и В. Точкова да се отсъствали поради ползване на законоустановен отпуск, за да бъдат заместени от резервните членове. Но дори и да бяха представени такива доказателства, те не могат да обусловят материалната законосъобразност на издадената заповед. Следва да бъде посочено, че в чл.96 от ЗДСЛ е уредена процедурата пред дисциплинарния съвет-Преди да наложи дисциплинарно наказание по [чл. 90, ал. 1, т. 4 и 5](#), дисциплинарно наказващият орган взема становището на дисциплинарния съвет, който образува дисциплинарно дело по негово нареждане. По аргумент от нормата на чл.96,ал.2 от ЗДСЛ, Дисциплинарният съвет изяснява фактите и обстоятелствата по извършеното нарушение, както и изслушва при необходимост обясненията на държавния служител и обсъжда представените от него доказателства, съвет приема решения с мнозинство от две трети. Решението на дисциплинарния съвет съдържа становище относно наличието на основание за дисциплинарна отговорност, както и относно вида и размера на съответното на извършеното нарушение дисциплинарно наказание. В 7-дневен срок от приемането на решението дисциплинарният съвет го представя заедно с преписката по делото на дисциплинарно наказващия орган.

В конкретната хипотеза, „Дисциплинарният съвет не е изяснил фактите и обстоятелствата по извършеното нарушение, а единственото, което е направил е да се позове на данните, събрани в хода на Досъдебното производство и това изрично е записано в Протокол от проведеното на 29.05.2020 година заседание на Дисциплинарния съвет. Вярно е, че на дисциплинарно- наказващият орган е предоставена възможност и да не се съобрази със Становището на Дисциплинарния съвет, но в случая, ответникът по оспорването също не е изяснил фактите и обстоятелствата за извършеното нарушение, в заповедта дословно е намерило отражение отразеното в Протокола на Дисциплинарния съвет, с изброяване на фактите и посочване на правни норми, които са нарушени.

Оспорващият след отправена покана е поканен да се запознае с материалите по дисциплинарното производство, запознал се е с Докладната записка на дата 14.07.2020 година, поканен е да се яви на изслушване при Дисциплинарно-наказващия орган на 14.07.2020 година, изслуша е и е съставен Протокол за изслушване, като наред с това е дал и писмените си обяснения на дата 16.07.2020 година, но Дисциплинарно- наказващият орган не ги е приел/ няма отбелязване за приемане на писмените обяснения. Въпреки това, не е налице допуснатото нарушение на нормата на чл.93 от ЗДСЛ, според която Дисциплинарно-наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител и да му даде срок за писмени обяснения, да събере и

оцени посочените от него доказателства. Когато дисциплинарно наказващият орган не е изслушал държавния служител или не е приел и обсъдил писмените му обяснения, съдът отменя дисциплинарното наказание, без да разглежда спора по същество. Разпоредбите на ал. 2 не се прилагат, когато обясненията на държавния служител не са били изслушани по негова вина и не са дадени в определения срок/ като тук държавният служител е изслушан и е съставен Протокол за изслушване.

Дисциплинарното дело е докладвано на дисциплинарно- наказващия орган, който след запознаване със същото издал Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, като заповедта е издадена в предвидения по чл.94 от ЗСЛ двумесечен срок от откриване на нарушението. Дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. По силата на алинея втора на чл.94 от ЗДСл при дисциплинарно нарушение, което е и престъпление или административно нарушение, свързано със службата му, и е установено с влязла в сила присъда или с наказателно постановление, сроковете по ал. 1 започват да текат от влизане в сила на присъдата или на наказателното постановление.Сроковете по ал. 1 не текат, когато държавният служител е в законоустановен отпуск.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че при издаване на заповедта, административният орган е допуснал нарушение на нормата на чл.94, ал.2 от ЗДСл, тъй като влязлото в сила Постановление за привличане в качеството на обвиняем е изтекъл на дата 31.05.2020 година.На първо място, процесуалният представител на оспорващия не прави разлика между влязло в сила Наказателно постановление и Постановление за привличане на обвиняем,които са два различни акта, издават се от различни органи ,подлежат на различна правна уредба и имат различно съдържание. Няма как едно Постановление за привличане на обвиняем да се приравнява на Наказателно постановление или още по- повече- на влязла в сила присъда. На следващо място, срокът по чл.94 от ЗДСл започва да тече от откриване на нарушението / а нарушението е открито, когато компетентният да наложи наказание орган разполага с достатъчно доказателства за вината и отговорността на нарушителя и за самото нарушение. Няма как с представянето на влязло в сила Постановление за привличане на обвиняем Дисциплинарно-наказващият орган да е открил нарушението и нарушителят, защото след получаването на това Постановление е започнала процедурата по дисциплинарното дело. За най- ранна дата на откриване на нарушението и нарушителят би могло да се говори за дата 29.05.2020 година, когато е изпратена Докладната записка до Директор на Агенция „Митници“ от Председател на Дисциплинарния съвет и от този момент е започнал да тече предвиденият двумесечен срок от откриване на нарушението и нарушителят и съответно на това изтичащ на 30.07.2020 година , а заповедта е издадена на дата 21.07.2020 година- в рамките но този двумесечен срок по ал.1 на чл.94 от ЗДСЛ. Друг е въпросът, че дисциплинарното производство е образувано преди да има влязла в сила осъдителна присъда на оспорващия по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление- подкуп.

Посочените в заповедта дисциплинарни нарушения обаче изцяло съвпадат с изпълнителното деяние, предмет на обвинението срещу В. за което е привлечен като обвиняем и е образувано Досъдебно производство № 101/2019 година по описа на СО-СГП, пр. пр. №1042/2019 година по описа на СП, което е недопустимо предвид нормата на чл.97, ал.1, т.5 от ЗДСЛ. Вярно е, че по силата на чл. 89,ал.4 от ЗДСЛ,държавният служител носи дисциплинарна отговорност, независимо че деянието му може да е основание за търсене от него и на друг вид отговорност и дисциплинарната отговорност може да бъде реализирана независимо от наказателната само в случаите, когато дисциплинарното нарушение едновременно

съставлява и престъпление и в този случай действа презумпцията за невинност. Но описаните фактически състави на извършеното дисциплинарно нарушение изцяло съвпадат с изпълнителното деяние на престъпление по чл.302 и чл.301 от НК- подкуп, без да има посочени ясни и конкретни нарушения на ЗДСЛ или на Етичния кодекс. Това е недопустимо и съдебната практика на ВАС е категорична по този въпрос. Така в Решение № 72/05.01.2016 година, постановено по адм. дело №1257/2016 година по описа на ВАС, е посочено „ че за да се приемат в случая за установени и доказани обстоятелства, които осъществяват и състав на престъпление, за извършването на което нарушителят е привлечен и като обвиняем, при спор по фактите следва да е налице влязла в сила осъдителна присъда на наказателен съд или влязло в сила решение на гражданския съд, с което се установяват престъпни обстоятелства по предявен иск по чл. 124, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК). Дисциплинарно- наказващият орган е приел за установени и доказани факти, които имат характер на престъпни обстоятелства, при липса на влязла в сила осъдителна присъда относно тези обстоятелства“. По делото не е спорно, че няма влязла в сила присъда по образуваното против В. наказателно производство за престъпление по чл.302,врс чл.301 от НК- подкуп от НК/ а напротив образувано е Досъдебно производство ,което все още не е приключило..Съгласно законата презумпция същият се счита за невинен до доказване на противното, а по същество служителят е уволнен именно заради извършването на деяние, попадащо изцяло в хипотезата на визираното по-горе престъпление – т.е. уволнението му е резултат на недоказано виновно извършено дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 203, ал. 1 от ЗМВР.

„Дисциплинарнонаказващият орган е приел за установени факти - извършването на определени действия от страна на служителя, които действия осъществяват състав на престъпление по НК – чл. 302, вр с чл.301 от НК.Извършеното от служителя деяние, по отношение на което поначало вярно е прието, че е несъвместимо с етичните правила и уронва престижа на службата, се осъществява и състав на престъпление съгласно НК. Т.е. с едно и също деяние служителят е осъществил едновременно състав на престъпление и състав на дисциплинарно нарушение. Или казано по друг начин, елемент от фактическия състав на конкретното дисциплинарно нарушение (така както са описани фактите в заповедта) е извършването от страна на служителя на престъпление по чл. 150, ал. 1 от НК. За да се приемат за доказани фактите, описани в заповедта, които факти покриват и състав на престъпление, е необходимо наличие на влязла в сила осъдителна присъда. Съпричастността на едно лице в извършването на каквото и да е престъпление се установява единствено и само с влязла в сила осъдителна присъда. Законът допуска едно изключение от установеното правило и то е при произнасяне с решение на гражданския съд по предявен иск с правно основание чл. 124, ал. 5 от ГПК в изчерпателно посочени хипотези.

Когато с едно и също деяние едновременно се осъществява състав на дисциплинарно нарушение и състав на престъпление или когато извършването на престъплението е част от състава на дисциплинарното нарушение, то в тези случаи няма пречка да се търси както наказателна, така и дисциплинарна отговорност на служителите, но дисциплинарната отговорност се поставя в зависимост от установяването на факта на извършеното престъпление (т.е. от установяването на престъпни обстоятелства), което може да стане в случая единствено с влязла в сила присъда на наказателен съд. Не случайно законодателят е предвидил първо, че сроковете по чл. 94,ал.2 от ЗМВР започват да текат от влизане в сила на присъдата и второ – че осъждането за умишлено престъпление от общ характер представлява отделно и самостоятелно тежко нарушение на служебната дисциплина.

Ако се приеме, че дисциплинарнонаказващият орган има правомощия да налага наказание за деяние, което от фактическа страна покрива състав на престъпление, преди да е налице влязла в сила присъда, то на практика би се стигнало до неприлагането на разпоредбата на чл. 94, ал.2 от ЗДСЛ до обезмисляне на нейното съществуване и до нарушаване на презумпцията за невиновност. Приемайки нормите на чл.94, ал.2 от ЗДСЛ законодателят е предвидил, че дисциплинарнонаказващият орган преди да наложи наказание в цитираната по-горе хипотеза, следва да изчака влизането в сила на осъдителна присъда на наказателния съд. В противен случай се губи смисълът на изключението, регламентирано в нормата на чл. 94 от ЗДСЛ - сроковете за налагане на дисциплинарни наказания за деяния, които осъществяват и състав на престъпления, да текат от влизане в сила на присъдата, а не от откриване на нарушението.

В случая служителят, срещу когото е образувано дисциплинарно производство за поведение, несъвместимо с етичните правила и уронващо престижа на службата, когато това поведение от фактическа страна покрива и състав на престъпление, за което е привлечен и като обвиняем, може да бъде отстранен по реда на чл. 69 от НПК или по реда на чл. 100 от ЗДСЛ при наличието на предпоставките, визирани в закона. При всички случаи обаче дисциплинарнонаказващият орган, преди да се произнесе със заповед за уволнение, трябва да изчака произнасянето на наказателния съд и влизането в сила на осъдителната присъда, която по силата на чл. 300 от ГПК и чл. 413 от НПК е задължителна за всички органи, съдилища, лица и организации. Безспорно е налице преюдициалност на спора по образуваното наказателно производство по отношение на дисциплинарното производство. Необходимостта да се изчака влизането в сила на осъдителна присъда е с оглед обстоятелството, че престъпления и престъпни обстоятелства, съгласно българското законодателство, могат да се установяват само по два начина: 1. от наказателния съд, чрез осъдителна присъда, и 2. по реда на чл. 124, ал. 5 от ГПК, при изчерпателно изброени хипотези, в които граждански съд може да се произнесе по предявен иск за установяване на престъпно обстоятелство. Никой друг – било то административен орган или съд, различен от посочените по-горе, не разполага с компетентността да установява престъпни обстоятелства дори и инцидентно във връзка с решаването на друг спор, който му е подведомствен или подсъден. Приемането на обратното би довело до нарушаване на презумпцията за невиновност. Следователно, за да се приемат за установени и доказани обстоятелства, които осъществяват и състав на престъпление съгласно българския наказателен закон, следва да е налице влязла в сила осъдителна присъда на наказателен съд или влязло в сила решение на гражданския съд, с което се установяват престъпни обстоятелства по предявен иск по чл. 124, ал. 5 от ГПК.

Всичко това води до извод, че дисциплинарното нарушение, за което на П. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, не е доказано, оспорената заповед е постановена при липса на материалните предпоставки за издаването ѝ.

В този смисъл е налице съдебна практика-Решение № 2439 от 09.01.2015 г. по административно дело № 6893/2014 г. по описа на ВАС, Решение № 12632 от 23.10.2014 г. по административно дело № 5694/2014 г. по описа на ВАС, и други. Подобни мотиви са изразени и в Решение № 13940/24.10.2013 година по адм. дело 0 1044/2013 година на ВАС, в Решение № 6555/25.05.2017 година по адм. дело № 5868/2016 година на ВАС, Решение № 5452/11.05.2020 година по адм. дело № 8320/2019 година, V отделение на ВАС, както и РЕШЕНИЕ № 1118 ОТ 28.01.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 942/2018 Г., V ОТД. НА ВАС.

Заповедта не съответства и на целта на закона- да се наказват държавни служители само за извършени и доказани нарушения на служебната дисциплина.

Липсата на извършено нарушение на служебната дисциплина, допуснатите нарушения на процесуално-правните разпоредби и на материалния закон и несъответствието на заповедта с целта на закона, водят до извод,че дисциплинарната отговорност на оспорващия е неправилно ангажирана от страна на дисциплинарно-на казващия орган и то без да са изяснени фактите и обстоятелствата, водещи до налагане на дисциплинарно наказание, което предпоставя отмяна на заповедта, като неотговаряща на условията за редовно действие на административните актове.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на чл.143 от АПК , претенцията на ответника по оспорването за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски. Но преди да бъде определен техният размер ,съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, направено в последното съдебно заседание от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването.- юрисконсулт А.. Оспорващият е заплатил държавна такса в размер на 10 лева, но съгласно чл.126 от ЗДСл по производствата по тази глава не се събират държавни такси, а заплащането на ДТ от страна на оспорващия не води до извод ,че и тя трябва да бъде включена в сумата на разноските. В съдебното производство оспорващият е представляван от адвокат Ш. и в представения Договор за правна защита и съдействие от 28.07.2020 година е договорено и заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 610 лева. Нормата на чл.78,ал.5 от ГПК сочи,че при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може по искане на страната да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част,но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В тази норма е предоставено право на съда да прецени дали да намали адвокатското възнаграждение,като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да бъде определено адвокатско възнаграждение. Вярно е,че нормата на чл.78,ал.5 ГПК предоставя право на съда по искане на страната,ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото,да може по искане на насрещната страна да го намали до долна граница,под която не може да се намали възнаграждението-не по-малко от минималния размер,предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер,които може да присъди възнаграждение, при условие, че е доказано като заплатено. В чл.78,ал.5 от ГПК е предоставено право на съда, като законодателят е използвал израза „ може“,което сочи на свободна преценка на съда да намали или не възнаграждението,но само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

Разпоредбата на чл.8,ал.1,т.4 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения(4) (Предишна ал. 3 - ДВ, бр. 84 от 2016 г.) За отмяна на заповед за прекратяване на служебно правоотношение възнаграждението се определя по правилата на [чл. 7, ал. 1, т. 1, буква "а"](#) и отменена от 15.05.2020 година, а Договорът за правна защита и съдействие е подписан на дата 28.07.2020 година/ когато тази норма вече не е била действаща и адвокат Ш. е следвало да съобрази тази промяна.

В отговор на преюдициално запитване по т. 1 на Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 на СЕС, първи състав, според който

разпоредбата на чл. 101, § 1 ДФЕС вр. чл. 4, § 3 Д. трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката – да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС. Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приложението на правото на Европейския съюз, включително на тълкуването, дадено от СЕС по цитираното преюдициално запитване е служебно императивно задължение на всяка национална юрисдикция във всяко нейно производство и е без значение дали насрещната страна е правила или не възражение за прекомерност против адвокатския хонорар, претендиран от молителя.

Националният съд не може да се преструва, че не е постановявано такова тълкуване на общностната правна уредба от СЕС, нито може да чака националният законодател да създаде национална правна уредба, която да предвижда някакъв нарочен механизъм за прилагането на тълкуването. Напротив, националният съд е длъжен сам да приложи разпоредителната част от тълкуването, като тълкувателна правна норма със собствен регулативен потенциал. В изпълнение на това си задължение, настоящият съдебен състав намира, че адвокатската професия е свободна професия, чието упражняване представлява самостоятелен икономически риск. Ето защо трудът на адвоката не е равен и не може да бъде равен непременно на труда на юрисконсулта (каквото пълномощник е защитаващ отговорника по иска и не зависи от размерите на юрисконсултското възнаграждение по чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ – арг. чл. 78, ал. 8 ГПК, ред., ДВ, бр. 8/2017 г. Адвокатският хонорар обаче не може и е непременно да е много по-висок, особено по дела, които не се отличават с фактическа и правна сложност. В принципен план съгласно чл. 6, ал. 3 Закона за адвокатурата без полагане на изпит за адвокати се вписват кандидати с юридически стаж от пет години (вкл. и най-вече юрисконсултите). Очевидно, в очите на законодателя трудът на юрисконсултите като юристи е съпоставим или поне не много по-малко ценен от труда на адвокатите. Адвокатското възнаграждение съответно, за да не доведе до ограничаване на конкуренцията, не трябва да е значително по-голямо от това на юрисконсултите, поне по делата, които не се отличават с фактическа и правна сложност и са с малък обем на процесуални действия. Диапазоните на юрисконсултското възнаграждение по иски дела са 100-300 лева. В случая българската правна уредба не съдържа каквото и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. Освен това единствената форма на контрол, който се упражнява от публичен орган върху наредбите на Висшия адвокатски съвет за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения, е контролът на Върховния административен съд, като този контрол е ограничен до това дали тези наредби са в съответствие с Конституцията и българските закони. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

В конкретния случай, делото не представлява правна и фактическа сложност, адвокатът е изготвил жалбата и се е явил в съдебно заседание, / и то само едно / и заплатеният адвокатски хонорар от 610 лева е прекомерен и не съответства на фактическата и правна сложност на делото, като минималното възнаграждение на адвоката, изчислено по реда на чл.8, ал.1, т.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения е в размер на 500 лева. В този смисъл възражението е основателно и следва да бъде редуцирано адвокатското възнаграждение. Страната, която твърди, че е направила разноски в определен размер, следва да представи доказателства за реалното им извършване. С оглед на това в полза на оспорващия следва да се присъдят разноски в размер на 500 лева-редуциран размер на адвокатското възнаграждение. Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски.

Воен от горното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд
София-Град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №3564/21.07.2020 година на Директор на Агенция
“Митници“, с която последният наложил дисциплинарно наказание“ Уволнение“
на Й. К. В. на длъжност Ръководител на звено в МП I ниво, МП К., ТД
Югозападна, с ранг V старши и прекратил служебното му правоотношение.

**ОСЪЖДА ДИРЕКТОР НА АГЕНЦИЯ „МИТНИЦИ“ ДА ЗАПЛАТИ НА Й. К. В. ОТ
ГР. С. СУМАТА ОТ 500 ЛЕВА РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА
ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА АГЕНЦИЯ“МИТНИЦИ“.**

**НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ
ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.**

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен
срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1
АПК.

СЪДИЯ: